HELSINGIN HALLINTO-OIKEUS
HELSINGFORS FÖRVALTNINGSDOMSTOL

Asiantuntijakuuleminen

HKIHAO/2024/2025

6.10.2025

Eduskunnan lakivaliokunnalle

Lakivaliokunnan kokous tiistaina 7.10.2025 klo 10.00

Paikan päällä kuultavana hallinto-oikeustuomari Esa Hakkola

Hallituksen esitys eduskunnalle sähköisen tiedoksiannon ensisijaisuutta viranomaistoiminnassa koskevaksi lainsäädännöksi HE 124/2025 vp

Yleistä

Ehdotetut lakimuutokset edistäisivät hallinto-oikeudessa tehtävien tiedoksiantojen hoitamista sähköisesti. Sähköisen asiointipalvelun käyttö toisi prosessiin sujuvuutta ja vähentäisi tuomioistuimen työtä, kun muulla tavoin hallinto-oikeuteen saapunutta aineistoa ei enää tarvitsisi erikseen siirtää tai skannata hallinto-oikeuden asianhallintajärjestelmään Haipaan. Tavoitetta sähköisen asioinnin ensisijaisuudesta voidaan pitää erittäin kannatettavana ja valitun sääntelymallin perusratkaisuja perusteltuina ja toteuttamiskelpoisina.

Sääntelymallin hyväksyttävyyden kannalta on olennaista, että se riittävässä määrin ottaa huomioon kansalaisten vaihtelevat digitaidot. Tässä yhteydessä ei ole mahdollista yksityiskohtaisesti arvioida tästä näkökulmasta kaikkia mahdollisia tilanteita. Nämä seikat vaikuttavan kuitenkin tulleen riittävässä määrin huomioitu esityksessä. Jatkossa lausunnossa käsitellään pääosin sellaisia näkökohtia, joilla on välitöntä merkitystä hallinto-oikeuden toiminnan kannalta.

Hallinto-oikeudessa käytetään rutiininomaisesti lukuisia eri tiedoksiantotapoja, esimerkiksi tavallista kirjettä, sähköpostia, vuodesta 2018 saakka käytössä ollutta sähköistä asiointia, saantitodistusta, haastemiestiedoksiantoa, julkipanoa ja kuulutustiedoksiantoa. Lähtökohtaisesti asiakirja pyritään antamaan tiedoksi sähköisesti aina kun se on mahdollista. Tosiasiallisia mahdollisuuksia sähköiseen tiedoksiantoon rajaa kuitenkin prosessilainsäädännön lisäksi se, että tuomioistuin on sidottu valittajan ilmoittamaan prosessiosoitteeseen. Muun ohella tämän vuoksi sähköisen asiointipalvelun käyttö on jäänyt ennakoitua vähäisemmäksi.

Hallinto-oikeuden näkökulmasta asiointipalvelu on kuitenkin useastakin syystä toivottavin asiointitapa. Asiointipalvelu on *ensinnäkin* tietoturvaltaan selvästi turvallisin vaihtoehto. Tuomioistuimen kannalta se on *toiseksi* yksikkökustannuksiltaan edullisin tiedoksiantotapa. *Kolmanneksi* sähköinen tiedoksianto on useimmissa tapauksissa nopein tapa tavoittaa asianosainen ja sen käyttämisellä voidaan siten lyhentää käsittelyaikoja. *Neljänneksi* asioinnin käyttäminen yhdessä jo nyt olemassa olevan integraation hallinto-oikeuden HAIPA-asianhallinnan kanssa mahdollistaa sen, että toimitetut asiakirjat siirtyvät suoraan oikean asian kohdalle ilman virhealttiita ja joissain tapauksissa työläitä manuaalisia siirtoja sähköpostista.

Vaikka sähköinen tavallinen tiedoksianto sähköpostin välityksellä on mahdollinen ja laajassa käytössä hallintoprosessissa jo nykyisellään, liittyy siihen vain osa näistä hyödyistä. Todisteellinen tiedoksianto sähköisenä on ylipäätään käytännössä mahdollinen ainoastaan asiointipalvelun kautta.

Myös tuomioistuimessa asioivan henkilön kannalta sähköinen asiointi on lähtökohtaisesti perinteisiä asiointikanavia helpompi ja joutuisampi kontaktikanava: saantitodistustiedoksianto edellyttää asiointia ehkä kaukanakin sijaitsevassa postin toimipaikassa ja vastaavia käytännön hankaluuksia asianosaisen on haastemiestiedoksiannossakin. Vaikka sääntelyyn liittyykin jonkinasteinen tosiasiallinen pakottaminen sähköisten palveluiden käyttöön, on tämä useassa tapauksessa siten myös asianosaisen edun mukaista.

Esityksen tavoitteet ovat siten paitsi esityksessä mainituista säästösyistä, myös oikeusvarmuuden, tietoturvan, asian käsittelyn joutuisuuden ja myös asianosaisten vaivojen säästymisen kannalta perusteltuja. Vaikka on ilmeistä, että tiedoksiannon toteutuminen aiempaa huomattavasti useammin sähköisenä merkitsee välittömiä kustannussäästöjä, on säästöjen – esityksessä hallinto-oikeuksien osalta melko maltillisesti arvioidun 100 000–110 000 euron – toteutumisen arviointi tässä vaiheessa mahdotonta. Toteutuvat säästöt riippuvat lopulta erityisesti siitä, missä määrin varsin kunnianhimoiset suomi.fi-käyttäjämäärätavoitteet täyttyvät. On myös mahdollista, että palvelun kokonaiskäyttäjämäärät eivät suoraan heijasta hallinto-oikeuden asianosaisten käyttötottumuksia, jolloin laajakaan suomi.fi-palvelun käyttöönotto ei välttämättä vastaavalla tavalla realisoidu hallinto-oikeuden toiminnassa. Ilmeiseltä joka tapauksessa vaikuttaa, että hankkeen hyödyt hallinto-oikeuksien osalta ovat suurelta osin muissa seikoissa, kuten toiminnan laadun ja joutuisuuden parantumisessa, kuin välittömissä kustannussäästöissä, vaikka säästöjäkin jossain määrin on saatavissa.

Vireilletulokellonaika sähköisisissä palveluissa (ehdotettu asiointilaki 11 §)

Asiointilain 11 §:ään tehtävän muutoksen jälkeen viranomaiselle toimitetun sähköisen asiakirjan katsottaisiin saapuneen määräajassa, jos asiakirja saapuisi viimeistään määräajan viimeisen päivän aikana. Nykyisin asian vireilletuloasiakirjan tulee vireilletulotavasta riippumatta olla perillä klo 16.15.

Sähköisen asioinnin luonne huomioon ottaen se, että asiakirjan katsottaisiin saapuneen määräajassa, mikäli se saapuu viimeistään määräajan viimeisen päivän aikana, on sinänsä luonteva ratkaisu. Ehdotus johtaisi kuitenkin siihen, että täsmällinen valitusajan päättymishetki määräytyisi vireillepanotavan mukaan: sähköisesti vireillepantujen valitusten osalta se olisi ennen klo 00.00, muiden vireilletulotapojen osalta se olisi edelleen virka-ajan päättyminen klo 16.15. Helsingin hallinto-oikeuteen tulee päivittäin yksittäisiä asioita vireille sekä postitse että toimittamalla valitus henkilökohtaisesti tai lähetin välityksellä kirjaamoon. Ylivoimainen enemmistö asioista tulee kuitenkin vireille sähköisesti, joten muutoksen jälkeen valtaosaan hallinto-oikeudessa vireilletulevista asioista sovelletaan jatkossa vuorokauden vaihteen mukaan määräytyvää valitusaikaa.

Eräitä poikkeuksia lukuun ottamatta hallinto-oikeudelle käsiteltäväksi tarkoitetut valitukset tulee toimittaa suoraan hallinto-oikeudelle, ei esimerkiksi valituksenalaisen päätöksen tehneelle viranomaiselle kuten asian laita on esimerkiksi monissa vakuutusoikeudelle tulevissa asioissa. Kun hallinto-oikeuden kirjaamo on joka tapauksessa auki klo 8.00–16.15, ei nykyiseen aukiolosääntelyyn ole liittynyt hallinto-oikeuksien kannalta merkittäviä epäkohtia.

Vaikka ehdotettua sääntelyä voidaan tietyssä mielessä pitää mahdollisesti kansalaisen kannalta nykyistä loogisempanakin, liittyy siihen eräitä ongelmia. Virka-ajan ulkopuolella ei ole saatavissa hallinto-oikeudesta neuvoa valituksen vireille panemista varten. Erilaiset määräajat vaativat jatkossa monipolvista oh-

jeistusta valitusosoituksissa, mikä aiheuttaa sekaannusta ja yksittäisissä tapauksissa todennäköisesti oikeudenmenetyksiä. Eräissä asiaryhmissä voi ilmetä erittäin kiireisiä täytäntöönpanokieltovaatimuksia, jotka käytännössä tulee ratkaista vireilletulopäivänä. Virka-ajan jälkeen saapunutta vaatimusta ei käsitellä lainkäytössä ennen seuraavaa työpäivää, mikä joissain tapauksissa saattaa aiheuttaa epäselvyyksiä.

Mainituista epäilyistä huolimatta valittu sääntelytapa on mahdollinen. Nyt valittu pistemäinen sääntelytekniikka herättää kuitenkin kysymyksen siitä, tulisiko muun ohella tätä teemaa koskeva huomattavan iäkäs yleislaki, laki säädettyjen määräaikain laskemisesta (ns. määräaikalaki, 150/1930), ottaa muutoksen jälkeen erillisen tarkastelun kohteeksi. Ilman jatkossa tehtävää kokonaistarkastelua sääntely uhkaa jäädä osin epäjohdonmukaiseksi ja hajanaiseksi.

Asiointilaki 18 ja 19 § (todisteellinen ja tavallinen tiedoksianto)

Tavallisen tiedoksiannon katsotaan tulleen perille kolmantena päivänä viestin lähettämisestä, ellei muuta näytetä. Tältä osin sääntely vastaa nykyistä. Hallinto-oikeus kiinnittää kuitenkin huomiota ratkaisuun KHO 2020:132, jonka mukaan viranomaiselle tehtävässä sähköisessä tavallisessa tiedoksiannossa sovelletaan tiedoksisaantiolettamaa toisin kuin perinteisessä tavallisessa (kirje)tiedoksiannossa, jossa viranomaisen valitusaika käynnistyy kirjeen saapumisesta viranomaiselle (KHO 2014:56). Olisi asianmukaista, että tilanteita säänneltäisiin yhdenmukaisella tavalla.

Asiakirja katsotaan ehdotetun 18 §:n 4 momentin mukaan annetun tiedoksi, kun asiakirja on vahvistettu vastaanotetuksi. Jos asiakirjaa ei ole vahvistettu vastaanotetuksi seitsemän päivän kuluessa sähköisen viestin lähettämisestä, tiedoksiannossa noudatetaan lainkohdan mukaan, mitä siitä muualla laissa säädetään. Sääntely mukailee nykyistä sanamuotoa. Aiempaa sanamuotoa on vakiintuneesti tulkittu siten, että se ei rajoita epäonnistuneen tiedoksiannon jälkeen uuden sähköisen tiedoksiannon yrittämistä, jos uudella tiedoksiannolla katsotaan olevan onnistumisen mahdollisuuksia. Muotoilu ei myöskään estäne usealla eri tavalla toteutettua rinnakkaista todisteellista tiedoksiantoa. Uudistuksessa on kuitenkin jätetty voimaan vanha osin vakiintunutta käytäntöä vastaamaton, jossain määrin harhaanjohtava sanamuoto.

Laki oikeudenkäynnistä hallintoasioissa 15 § ja 90 §

Ehdotetun oikeudenkäynnistä hallintoasioissa annetun 15 §:n 2 momentin mukaan hallintotuomioistuimelle on soveltuvalla tavalla ilmoitettava myös valittajan henkilötunnus tai yritys- ja yhteisötunnus. Nykyisellään henkilötunnuksen käyttäminen valitusasiakirjassa ja ilmeneminen muutoinkin muutoksenhakuasiakirjoissa riippuu paljon sattumasta ja asiaryhmästä. Esimerkiksi korostetun henkilökohtaisissa asioissa, kuten sosiaaliasioissa valittaja usein ilmoittaa valituskirjelmässä henkilötunnuksensa, ja se ilmenee joka tapauksessa asiakirjoista. Sitä vastoin esimerkiksi kaava-asioiden kaltaisissa jutuissa, joissa potentiaalinen valittajien joukko on hyvin laaja, henkilötunnusta harvoin on nykyisellään valituskirjelmässä, eikä käytännössä koskaan asiakirjoissa.

Henkilötunnuksen sisältyminen asiakirjaan edellyttää sen poistamista tietopyynnön johdosta annettavista asiakirjoista, mikä aiheuttaa lisätyötä tuomioistuimelle. Helsingin hallinto-oikeus onkin esityksen valmistelun aikaisemmassa vaiheessa kannattanut vaihtoehtoa, jonka mukaan henkilötunnuksen sijasta riittäisi syntymäajan ilmoittaminen.

Se, mitä ”soveltuvalla tavalla” ilmoittaminen merkitsee, on jossain määrin tulkinnanvaraista. Tarkoituksena on yksityiskohtaisten perustelujen mukaan varmistua siitä, että tunnuksen voisi ilmoittaa muutoinkin kuin osana valituskirjelmää. Käytännön työn kannalta olisikin toivottavaa, ettei henkilötunnus sisältyisi

varsinaisiin oikeudenkäyntiasiakirjoihin. Jos asianosainen käyttää sähköistä asiointia, ei ongelmaa käytännössä ole, koska henkilötunnus välittyy erillisenä tietona järjestelmän kautta. Esimerkiksi sähköpostiasioinnissa sähköpostisaate voisi olla tällainen tuomioistuimen kannalta toivottava valitusasiakirjasta erillinen tapa toimittaa henkilötunnus. Sääntely jättää tilaa sille, että soveltuvasta tavasta voidaan antaa ohjausta esimerkiksi valitusosoituksissa.

Yksi ongelma liittyy siihen, että mikäli valituksen vireille tullessa henkilötunnusta ei ole ilmoitettu, joudutaan valittajalle lähettämään tältä osin täydennyspyyntö (HOL 40 §). Tämä voi viivästyttää käsittelyä, ja aiheuttaa muitakin ongelmia, jos henkilötunnusta ei pyynnön jälkeenkään toimiteta. Ei liene kuitenkaan ajateltavissa, että valitus jäisi tutkimatta vain sen johdosta, ettei henkilötunnusta toimiteta.

HOL 15 §:n 3 momentin viimeisen virkkeen ehdotettu sääntely, jonka mukaan prosessiosoitteeksi katsottaisiin sen tarkoittamissa tilanteissa aina hallintotuomioistuimen sähköinen asiointipalvelu, jos asia on saatettu siellä vireille tai jos sinne myöhemmin toimitetaan muu asiakirja, joka koskee ainoastaan valittajaa. Sanamuodon mukaan (lihavointi tässä)

> ”Jos **valittaja** on toimittanut valituksen tai myöhemmin asian vireillä ollessa muun asiakirjan hallintotuomioistuimen sähköiseen asiointipalveluun, prosessiosoitteeksi katsotaan kuitenkin ilmoitetun sähköinen asiointipalvelu”

Valittu sääntelytapa on sinänsä johdonmukainen suhteessa siihen, että laissa vain valittajalle on asetettu velvollisuus ilmoittaa osoite, johon oikeudenkäyntiin liittyvät asiakirjat voidaan lähettää (*prosessiosoite*). Hallinto-oikeudessa on kuitenkin useita asiaryhmiä, joissa asiat eivät tulevat vireille valituksesta vaan viranomaisen hakemuksesta tai alistuksesta (tietyt lastensuojelu-, mielenterveys- ja takaisinperintäasiat). Samoin on lukuisia asiaryhmiä, joissa vallitsee tosiasiallisesti kaksiasianosaissuhde kahden tai useamman yksityisen välillä, jolloin hallinto-oikeuden tulee kuulla asianosaisena yhtä tai useampaa yksityistä valittajan vastapuolta. Kuulemisen yhteydessä muutakin asianosaista kuin valittajaa pyydetään käytännössä ilmoittamaan yhteystietonsa, ja häntä voidaan tässä yhteydessä ohjata toimittamaan lausumansa ensisijaisesti sähköisen asioinnin kautta. Tätä yhteystietoa käsitellään tosiasiallisesti samalla tavoin kuin valittajan toimittamaa prosessiosoitetta. Ero valittajan ja muun oikeudenkäynnin osapuolen välillä on tällöin hyvin vähäinen, ja asianosaisasetelma saattaa mahdollisessa jatkomuutoksenhaussa kääntyä päinvastaiseksi niin, että hallinto-oikeusprosessin aikana asianosaisena kuultu muuttuu korkeimman hallinto-oikeuden valituslupaprosessissa valittajaksi.

Prosessiosoitesääntely ei sen sanamuodon mukaan soveltuisi siihen käytännössä yleiseen tilanteeseen, jossa asiakirjan toimittaa sähköiseen asiointiin joku muu kuin valittaja. Sääntelyä yhdenmukaistaisi, jos HOL 15 §:n 3 momentin viimeisessä virkkeessä mainittaisiin myös muu asianosainen kuin valittaja:

> ” Jos valittaja **tai muu asiaan osallinen** on toimittanut valituksen tai myöhemmin asian vireillä ollessa muun asiakirjan hallintotuomioistuimen sähköiseen asiointipalveluun, prosessiosoitteeksi katsotaan kuitenkin ilmoitetun sähköinen asiointipalvelu”.

Tämä ehkä jossain määrin sekoittaisi prosessiosoitteeseen liittyvää käsitteistöä, mutta poistaisi mainitun ongelman. Todettakoon, että HOL 90 §:ään lisättäväksi ehdotettu uusi 5 momentti, jonka mukaan tiedoksianto voitaisiin momentin mukaisin edellytyksin toimittaa hallintotuomioistuimen asiointipalveluun eli hallinto- ja erityistuomioistuinten asiointipalveluun myös siinä tapauksessa, että prosessiosoitteeksi olisi ilmoitettu muu sähköinen osoite kuin asiointipalvelu, joka tapauksessa suhteellistaa prosessiosoitesääntelyn merkitystä.

Siinäkin tapauksessa, että HOL 15 §:n 3 momentin viimeisen virkkeen ehdotettu sääntely koskee vain valittajaa, on tiedoksiannon lähettäminen muulle asianosaiselle kuitenkin mahdollista asiointipalvelun kautta

ainakin, jos henkilö käyttää suomi.fi-viestejä. Tällöin sekä tavallinen että todisteellinen tiedoksianto asiointipalvelussa on mahdollista lähettää asiointilain 18 §:n 2 momentin ja vastaavasti asiointilain 19 §:n nojalla asiointipalveluun, kunhan tiedoksiannosta voidaan lähettää asiointilain 19 b §:n tarkoittama ilmoitus joko viestinvälityspalveluun tai muuhun sähköiseen osoitteeseen, jonka vastaanottaja on ilmoittanut viranomaiselle ilmoituksen lähettämistä varten. Tilanteessa, jossa henkilö ei käytä suomi.fi-viestejä, on ainakin tavallinen tiedoksianto sähköpostitse nykyiseen tapaan mahdollinen.

Jossain määrin epäselväksi jää, voidaanko todisteellista tiedoksiantoa yrittää toteuttaa tässä tilanteessa siten, että tiedoksiannettava asiakirja lähetetään asiointipalveluun, ja asianosaisen tuomioistuimelle ilmoittamaan sähköpostiin lähetetään tiedoksiannon vastaanottajalle asiointilain 19 b §:n 3 momentissa tarkoitettu ilmoitus. Teknisestä tiedoksianto olisi mahdollista tässä tilanteessa silloin, jos tuomioistuimella on tiedossaan sähköisen yhteystiedon lisäksi osapuolen henkilötunnus. Tällöin ei tosin olisi etukäteen tiedossa, onko tiedoksiannon vastaanottajalla mahdollisuutta päästä kirjautumaan sähköisiin palveluihin ja onko hänet siten mahdollista tunnistaa käyttäen tietoturvallista ja todisteellista tekniikkaa. Kuitenkin kun todisteellisen tiedoksiannon onnistuminen riippuu osapuolen aktiivisesta toiminnasta ja tiedoksianto ylipäätään voi siten onnistua ainoastaan, mikäli henkilöllä on tällöin tunnistautumismahdollisuus faktisesti käytössään, lienee tällainen tiedoksiantoyritys mahdollinen.

Asiamiesten ja viranomaisten asema

Ehdotetun tiedoksiantosääntelyn lähtökohtana on ainakin implisiittisesti yksityishenkilöihin kohdistuvat tiedoksiannot. Asiamiesten ei ole pakko ilmoittaa henkilötunnustaan, minkä vuoksi asiointipalvelun käyttöön pakottavan sääntelyn merkitys jäänee ainakin aluksi vähäiseksi siinä tavanomaisessa tilanteessa, että asianosaista edustaa asiamies. Hallinto-oikeuden asiointiin on alusta asti sisältynyt toisen puolesta asioinnin mahdollistavat perustoiminnot. Kokemusten mukaan asiamiehet eivät kuitenkaan ole olleet kovin halukkaita käyttämään asiointipalvelua, vaan he ovat asioineet mieluummin sähköpostilla. Asiointi on mahdollisesti koettu hankalaksi, ja toiminnoiltaan asiamiehen kannalta puutteelliseksi. Sitä tulisikin jatkossa kehittää.

Ainakin lupalakimiehille ja asianajajille olisi ehkä jatkossa mahdollista säätää sähköisen asioinnin käyttöpakko. Ammattimaisesti toimivalla asiamiehellä voidaan edellyttää olevan mahdollisuudet asioinnin käyttämiseen, ja jo nyt asiamiehet käyttävät esimerkiksi oikeusavun ROMEO-palvelua. Monisyisempi kysymys on viranomaisten velvoittaminen käyttämään joko asiointipalveluja tai jo nyt olemassa olevia sähköisiä rajapintoja. Velvollisuus toteuttaa säännöllisesti toistuva ja vakiosisältöinen sähköinen tietojen luovuttaminen viranomaisten tietojärjestelmien välillä teknisten rajapintojen avulla sisältyy jo nyt tiedonhallintalain 22 §:ään, mutta sääntely on hampaatonta. Käytännössä muutamaa isompaa viranomaista (Kela, Migri, verohallinto) lukuun ottamatta hallinto-oikeus asioi viranomaisten kanssa sähköpostilla.

Lopuksi

Nykyistä voimakkaampi ohjaaminen sähköisen asioinnin käyttämiseen edellyttää sitä, että asiointijärjestelmät ovat teknisesti ja käyttökokemuksen puolesta riittävän toimivia. Hallinto- ja erityistuomioistuimen sähköistä asiointia, jonka käytön edistämisestä asiassa hallinto-oikeuden kannalta käytännössä on kysymys, on kehitettävä ja palvelumuotoiltava paitsi siltä osin kuin mitä pykäläehdotusten toteuttaminen välittömästi edellyttää, myös laajemminkin nykyistä paremmin osapuolia palvelevaksi kokonaisuudeksi. Tarvittavat järjestelmäpanostukset eivät välttämättä ole erityisen suuria, koska palvelua koskeva perustyö on

tehty jo aikaisemmin. Palvelun kehittäminen on kuitenkin jäänyt noin vuoteen 2020, eikä merkittäviä parannuksia asiointipalveluun ole sen jälkeen tehty.

Esitys ei koske sitä laajempaa kokonaisuutta, että hallintoprosessilain tiedoksiantoja koskevaa aineellista sääntelyä voi paikoin pitää sisällöllisesti ongelmallisena ja osin epäselvänä. Hallintolaista kopioitu HOL 90 §:n 2 momentin pääsääntö, jonka mukaan tiedoksianto on annettava todisteellisesti, jos se koskee velvoittavaa päätöstä, jonka tiedoksisaannista alkaa kulua muutoksenhakuaika, on osoittautunut asian merkitykseen ja tietynlaiseen arkipäiväisyyteen nähden huomattavan tulkinnanvaraiseksi. Epäselvyyttä ilmentää vaikkapa se, että korkein hallinto-oikeus on joutunut antamaan plenumratkaisun (KHO 2023:46) keskeisestä tiedoksiantoa koskevasta rajanvedosta ja päätynyt äänestyksen jälkeen supistavaan tulkintaan siitä, milloin tavallinen tiedoksianto on mahdollista. HOL:n tiedoksiantosääntelyn tavoite tavallisten tiedoksiantojen käytön lisäämisestä on mainittujen puutteiden ja tulkinnanvaraisuuksien vuoksi jäänyt osin toteutumatta. Nyt käsillä oleva sähköisten tiedoksiantotapojen edistäminen ja sujuvoittaminen vähentää jossain määrin ongelmia, koska todisteellisen tiedoksiannon toteuttaminen tulee mahdolliseksi. Kuitenkin olisi asianmukaista, että tiedoksiantosääntelyn yleisistä perusteista olisi täsmällisesti ja luotettavasti säädetty laissa.

Tiedoksiantosäännösten tulkinnanvaraisuuteen on taannoin kiinnittänyt huomiota myös apulaisoikeuskansleri, joka on saattanut oikeusministeriön tietoon käsityksensä tarpeesta selkeyttää hallintoprosessilain 90 §:n 2 momentin todisteellista tiedoksiantoa koskevaa sääntelyä esiin tuotujen tulkinnanvaraisuuksien poistamiseksi ja oikeusvarmuuden turvaamiseksi (25.7.2025, OKV/1115/70/2024-OKV-3).

Lausunnon on valmistellut hallinto-oikeustuomari Esa Hakkola.

HELSINGIN HALLINTO-OIKEUS
HELSINGFORS FÖRVALTNINGSDOMSTOL

Ann-Mari Pitkäranta
hallinto-oikeuden ylituomari

Helsingin hallinto-oikeus
Radanrakentajantie 5
Helsinki 00520
Puh.: 029 56 42000
S-posti: helsinki.hao@oikeus.fi
www.hehao.fi

Digital PDF Signature / Digitaalinen PDF-allekirjoitus
Ann-Mari Pitkäranta
Hallinto-oikeuden ylituomari
Helsingin hallinto-oikeus
ann-mari.pitkaranta@oikeus.fi